

ESCENA 1

ROBIN juga amb la maqueta d'un vaixell. Està tan abstret que no veu entrar el seu PARE.

ROBIN: Ha canviat el vent! Amolieu les veles, de pressa! Contramestre: quinze graus a estribord! A les seves ordres, capità! Ja has sentit el capità, timoner! Quinze graus a estribord! (*Fa virar el vaixell i s'adona de la presència del PARE.*) Pare! No us havia vist!

PARE: Què feies?

ROBIN: Admirava el meu vaixell.

PARE: L'has fet tu?

ROBIN: En Jonathan m'hi ha ajudat! Ja sabeu que el seu pare és fuster!

PARE: Un dels millors de York. I pel que es veu, el seu fill segueix els seus passos.

ROBIN, *mostrant-li el vaixell:* És el Sobirà dels Mars.

PARE: Un bon galió!

ROBIN: El més ràpid de tots!

PARE: I el més car! Que ho preguntin, si no, al rei Carles!¹

ROBIN: 127 peus d'eslora i 90 canons. A mi només me n'hi han cabut 80. Però, tret d'això, la resta és escrupolosament fidel a l'original. Ara només em queda enganxar-hi l'àncora, i ja estarà enllestit!

PARE, *després d'una pausa:* Hem de parlar, Robin.

ROBIN: Us preocupa alguna cosa, pare?

PARE: Tu, em preocupes.

ROBIN: Jo? Per què?

PARE: Tots els teus amics han encarrilat la seva vida. La majoria segueixen l'ofici familiar, com ara en Jonathan, que serà un bon fuster com el seu pare... En canvi, tu...

ROBIN: Què, pare?

PARE: ¿Em pots dir què esperes per espavilar-te? Aquesta afició teva pel mar està molt bé. Però no deixa de ser això, una simple afició.

1 El Sobirà dels Mars va ser el vaixell més ostentós de la Marina Reial anglesa al segle XVII. Fou construït per ordre de Carles I d'Anglaterra i va contribuir a crear la crisi financera que portà el país a la guerra civil, la qual va finalitzar amb l'execució del rei per traïció.

ROBIN: És passió, el que sento pel mar, pare! Si se'm presentés l'ocasió d'embarcar-me avui mateix, ho faria amb els ulls tancats.

PARE: Què té de dolent ser comerciant?

ROBIN: Res, si és el que t'agrada. Vós hi heu dedicat la vostra vida perquè us feia feliç. Però jo ho faria amb desgana... Sembla que no em conegueu, pare. M'estimo el mar. He nascut per ser mariner!

Cançó 1: «Mar endins!»²

ROBIN:

Tot al meu voltant és previsible;
no hi veig res que em faci emocionar.

Vull viure aventures
que em motivin força
i que el cor em facin bategar.

No vull dir que a York no es pugui viure,
però sóc jove i ara puc triar.

Vull viure aventures
a terres llunyanes,
com un mariner vull viure al mar.

Mar endins vull anar!
No hi ha res com el mar!
Ja desplego les veles del meu cor inquiet

2 Partitura a la pàgina 75.

i les deixo dur-me sense por on bufi el vent.

ELS DOS:

Mar endins, mar endins!

PARE:

Si te'n vols anar és cosa teva,
però amb els meus diners no hi comptis pas.

Si vols aventures,
no penso pagar-les.
Si les vols hauràs de treballar.

ROBIN:

No són els diners el que em fa falta.
Estigueu tranquil que no em caldran.

Jo tan sols voldria
que vós beneïssiu
que me'n vagi al mar a treballar.

Mar endins vull anar!

PARE:

Pensa-ho bé!

ROBIN:

Ja ho he fet!
Ja desplego les veles del meu cor inquiet
i les deixo dur-me sense por on bufi el vent.
Mar endins vull anar!
No hi ha res com el mar!
Ja desplego les veles del meu cor inquiet

i les deixo dur-me sense por on bufi el vent.

ELS DOS:

Mar endins, mar endins!

Final música.

PARE: Si tard o d'hora te n'has d'anar, Robin, per què esperar més? Et donaré unes quantes monedes per passar uns quants dies mentre busques col·locació en un vaixell.

ROBIN: Em sap greu haver-vos decepcionat, pare.

PARE: No aprovo la teva elecció, fill. Però et desitjo molta sort.

S'abracen. Després el pare surt, i ROBIN, al cap d'uns segons, se'n va en sentit contrari.

ESCENA 2

Una taverna. En una taula, dos homes juguen als daus. La tavernera se'ls mira. Se sent xerinxola i música animada. ROBIN entra.

WILLIE: M'heu tornat a guanyar!

MARY: Avui no és el teu dia, Willie.

WILLIE: No serà que els daus estan trucats?

CHARLES: Comproveu-ho vós mateix.

WILLIE: Embruixats deuen estar!

CHARLES: No sigueu supersticiós. La sort no se la pot encalçar! Ja ho diu la dita: «La sort no és de qui la busca, sinó de qui la troba.»

ROBIN: Tavernera, una cervesa!

MARY: De seguida!

CHARLES: Que en siguin dues! Serà l'última en terra ferma!

ROBIN: Us embarqueu avui, senyor?

CHARLES: D'aquí a poques hores.

ROBIN: Quina enveja que em feu!

CHARLES: Si tinguessis la meva edat, no m'envejaries tant.
No tornaré a veure la meva dona i els meus fills fins
d'aquí a sis mesos. Massa temps per a un home tan vell.

WILLIE: Prou de xerrameca! Tornem a jugar!

MARY: Ja has perdut prou diners, Willie! Més val que
pleguis!

WILLIE: Ni pensar-hi! M'ho jugo tot a una sola jugada.

MARY: T'has begut l'enteniment?

CHARLES: Rumieu-vos-ho bé. Una retirada a temps és una
victòria.

WILLIE: Ja està decidit! A doble o res!

Juguen, i CHARLES guanya.

MARY: Willie, ho has perdut tot!

CHARLES: Hauríeu fet bé de retirar-vos, ja us ho he dit!

MARY: Per què no m'has fet cas, Willie? T'han deixat ben
pelat!

WILLIE: He perdut els diners, sí. Però encara em queda això.
(Posa un ganivet a la gola de CHARLES.) Deixeu tots els
diners sobre la taula.

CHARLES: Està bé! No us poseu nerviós!

WILLIE: I aquest anell tan maco també. Mary: posa-ho tot dins la bossa!

MARY: T'estàs ficant en un bon embolic, Willie.

WILLIE: Fes el que t'he dit! (*Li dóna un clatellot a CHARLES.*) Qui diu ara que la sort no és de qui la busca, eh? (*Va per marxar.*)

ROBIN, barrant-li el pas: No tan de pressa!

WILLIE: Surt del meu davant si no vols prendre mal.

MARY: Jo de tu li faria cas, noi!

ROBIN: Torneu-li tots els diners. Ho exigeixo.

WILLIE, se'n riu: Ho exigeixes? Aquesta sí que és bona! I què em faràs, si no? Pessigolles?

ROBIN: Us hi hauré d'obligar.

WILLIE: Ui, quina por! Mira com tremolo!

ROBIN, desembeina: En guàrdia! (*Lluiten.*)

WILLIE: Se'n surt força bé, el vailet! Mary! (*MARY agafa una espasa i es posa en guàrdia.*) A veure què tal ho fas contra dos!

ROBIN: Ni contra cent m'arronsaria! (*Desarma a WILLIE i MARY, que fugen corrents. A CHARLES:*) Esteu bé?

CHARLES: On has après a lluitar així, noi?

ROBIN: He tingut un bon mestre d'esgrima.

CHARLES: Endevino, doncs, que sou de bona família.

ROBIN: Fill d'un comerciant de York, senyor.

CHARLES: Ja m'ho semblava. Et prego que et quedis aquest anell com a agraïment per haver-me defensat.

ROBIN: Sembla una relíquia molt antiga.

CHARLES: Me'l va deixar el meu pare abans de morir. Agafa'l.

ROBIN: No puc acceptar-lo. Però potser podríeu fer una altra cosa per mi.

CHARLES: Demana'm el que vulguis i serà teu!

ROBIN: M'heu dit que salpeu ara mateix...

CHARLES: Cap a Brasil. Sóc capità d'un vaixell mercant.

ROBIN: Si m'hi voleu com a grumet, em sentiré més que pagat.

CHARLES: Tu, mariner? N'estàs segur, fill? Tens les mans fines i la pell blanca. La vida al mar és molt dura.

ROBIN: Agafeu-me de prova. I si no us convenço, m'abandoneu al primer port on atraquem.

CHARLES: Segur que no prefereixes l'anell?

ROBIN: Segur.

CHARLES: D'acord, pots embarcar amb nosaltres.

ROBIN, l'abraça: Oh, gràcies!

CHARLES: Quant d'entusiasme!

ROBIN: No us en penedireu! (*Sobre la introducció musical:*) Avui comença la història de la meva vida. Mil aventures m'esperen mar endins!

Repetició tornada - Cançó 1: «Mar endins!»³

ROBIN:

Mar endins vull anar!

No hi ha res com el mar!

Ja desplego les veles del meu cor inquiet
i les deixo dur-me sense por on bufi el vent.

TOTS DOS:

Mar endins, mar endins!

CHARLES i ROBIN surten. Fosc.

3 Partitura a la pàgina 75.